Надворі хуртовина. Зіщулившись од зустрічного вітру, який жбурлявся снігом, Олеся йшла зі школи. Раптом повз дівчинку прокотила "Волга" й зупинилась. Відчинилися дверцята, з кабіни визирнув сусід — дядя Павло.

— Додому? — запитав.

— Додому.

— Сідай підвезу.

Олеся швиденько залізла в машину, "Волга", порипуючи колесами на снігу, рушила далі.

Дядя Павло стежив за рухом на вулиці, а Олеся сиділа в затишній теплій кабіні й дивувалася, чого це сусідові захотілося її підвезти. Хто вона йому — донька, родичка? Та навіть і не просилася. Чудний якийсь!..

Врешті зважилася, запитала:

— Дядю, навіщо ви мене везете?

— Що, що? — не зрозумів.

— Ну оце, чого ви схотіли мене додому підвезти?

— А-а, ти он про що,— усміхнувся, не відводячи від дороги очей.— А ти ж як думаєш, чого?

— Я не знаю.

— Тоді подумай ще, може, догадаєшся.

Олеся думала, думала, але так і не здогадалась. Та як би там не було, їй все одно приємно, що сусід вчинив саме так — підвіз додому.

Коли пообідала, вийшла на вулицю погуляти. "Волга" ще стояла біля двору, а дядя Павло ходив круг неї і щось шукав. Виявилося: він завів якоюсь там ручкою машину, прогрів мотор, хотів уже їхати, аж глянь — ручки тієї нема, десь запропастилася.

— Це яка ручка — така залізна, покручена? — запитала Олеся.

— Авжеж, залізна і покручена,— повеселішав сусід.— Ти звідки знаєш, бачила десь?

— Угу,— кивнула Олеся,— в кабіні бачила. Вона під ногами в мене лежала, як ви підвозили.

— А-а,— знову спохмурнів дядя Павло.— Я подумав, може, ти в когось із хлопчаків... Так наче ж і не було тут нікого. І де їй подітися?..

Сусід ще трохи пошукав, але ручки так і не знайшов. Поїхав без неї.

"І справді, куди вона могла заподітися? — ламала собі голову Олеся. — Не інакше як десь у снігу лежить. Поклав її дядя додолу, хуртовина й замела".

Взяла дома лопату, почала сніг розкидати в тому місці, де стояла машина. Ось лопата наткнулася на щось тверде. Відкопала. Цеглина. Далі вийняла із замету поламаний спортивний обруч. Раптом — дзень! Підважила: вона, ручка, та самісінька, яку бачила в кабіні.

Коли посутеніло, приїхав з роботи дядя Павло. Олеся загледіла з вікна машину, схопила ручку й вибігла надвір.

— Ось, ось я знайшла її,— простягла сусідові.

Дядя Павло зрадів, не знав, як і дякувати дівчинці.

— От молодець, от молодець! — хвалив.— Мені взимку без неї ніяк не можна. Мотор холоне, треба ручкою прокручувати.

Радіє й Олеся, що послугувала сусідові.

Він помітив те, усміхнувся, як тоді в машині, й запитав:

— Ну, так ти, думаю, тепер уже догадалася, чого я тебе додому підвозив?

— Ні,— похитала головою Олеся,— не догадалася.

— Гм... Добре. Тоді скажи, навіщо ти мені оце ручку шукала?

— Вам же її треба...

— Звичайно, треба. Та я не про те. Я про послугу. Як би це тобі пояснити?.. Скажи: тобі приємно було тоді, як я тебе підвозив?

— Приємно,— підтвердила Олеся.

— А зараз, коли ти мені ручку знайшла?

— І зараз приємно.

— От бачиш. І мені так само приємно і тепер, і тоді.

Дивись, таж правду дядя сказав. І як вона раніше про це не здогадалася?..